

РЕШЕНИЕ

№ 2768

гр. София, 25.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 19.04.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова
Луиза Христова**

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **183** по описа за **2013** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. II от ЗАНН.

С решение от 12.11.2012г., постановено по н.а.х.дело №18279/2011г. по описа на Софийски районен съд, СРС, НО, 114-ти състав е отменил Наказателно постановление /НП/ № СИ-Т-К-11-26-281/30.06.2011г. на директора на Столичен инспекторат към Столична община, с което на К. Х. Х., е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100 лв. за нарушение на чл.26, т.1 от Наредбата за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столична община /НРУИТДТСО/.

Така постановеното решение, в срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН, е обжалвано от Столичния инспекторат. В жалбата се сочи, че е допусната техническа грешка при описание на мястото на извършване на нарушението в АУАН и НП, което не е довело до нарушаване на правото на защита на санкционираното лице, тъй като на същото му е известно къде е извършено нарушението. Счита, че следва да се приложи чл. 53, ал.2 от ЗАНН и да се отмени решението на СРС като се потвърди процесното НП. В съдебно заседание касаторът се представлява от юрк. Г. и поддържа жалбата на посочените в нея основания. Моля наказателното постановление да бъде отменено.

Ответникът К. Х. Х. оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ в становище от

25.03.2013г. В съз не се явява и не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Съдът като провери служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, съответствието на решението със съществените процесуални правила и материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима. Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При осъществения контрол, касационната инстанция намира, че фактическата обстановка, след анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал - показанията на св. В. /актосъставител/ и писмените доказателства, приобщени по реда на чл.283 от НПК, вр.чл.84 от ЗАНН, е правилно установена по делото от Софийски районен съд. Не е допуснато съществено процесуално нарушение, свързано с процеса на събиране и преценка на доказателствените материали по делото или такова, довело до ограничаване процесуалните права на страните в административнонаказателното производство. Обратно на твърденията в касационната жалба, обосновано СРС е приел, за установена фактическата обстановка, възприета от административно-наказващия орган в издаденото от него наказателно постановление. В съответствие с нея, нарушителката в качеството си на „продавач” неправомерно е извършвала търговска дейност на открито с мартеници и ръчно плетени терлици в [населено място], район „С.”, [улица], на подлежа при хотел „Х.”, заемайки приблизително 1 кв.м. площ. При проверката нарушителят не е представил разрешително за ползване на заеманото място.

При тази фактическа обстановка, настоящият състав споделя констатациите на СРС, че не е установено мястото на извършване на нарушението, тъй като в АУАН и НП е посочен хотел „Х.”, а в показанията пред съда на св. В. – хотел „Плиска”. Настоящият състав не споделя виждането на касатора, че се касае за техническа грешка и следва да се приложи чл. 53, ал.2 от ЗАНН. Действително допусната нередовност на АУАН би могла да се изправи по реда на чл. 53, ал.2 от ЗАНН в НП. В случая обаче това не е сторено, като в него отново като място на извършване на нарушението е посочен подлежа на хотел „Х.”. В случая е без значение, че наказаното лице не го оспорва, тъй като същата не е длъжна да доказва своята невинност. Мястото на извършване на нарушението е елемент от описанието на нарушението по чл. 57, ал.1, т.5 от ЗАНН и неправилното му посочване води до порок в НП, обуславящ отмяната му.

Налице са и други пороци на НП: несъответствие между словесното описание на нарушението - описано като извършване на търговска дейност на площ от около 1 кв.м., публична общинска собственост без разрешение, издадено от кмета на района за ползването място, и правната му квалификация по чл. 26, т. 1 НРУИТДТСО, който текст се отнася до задължението на търговеца да предостави при поискване от контролните органи разрешението си за ползване на мястото, където извършва търговията, т.е за различно деяние от словесното описание на нарушението. От изложеното следва, че е нарушено правото на защита на санкционираното лице, тъй като е налице несъответствие между словесното описание и правната квалификация на извършеното нарушение - относно фактите, предвидени в хипотезата на посочената като нарушена правна норма. Така за наказаното лице е съществувало неяснота по фактите, за които е ангажирана неговата отговорност с

издаването на НП, което безспорно е съществено нарушение на правото на защита и е неотстранимо след издаването на НП.

Дори и да се приеме, че посочените по-горе пороци са несъществени, извършеното нарушение по чл. 26, т. 1 от ЗАНН има характера на маловажно по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

Преценката дали извършеното административно нарушение е маловажен случай се прави с оглед на засегнатите от деянието обществени отношения, липсата или незначителността на причинените в резултат от деянието общественоопасни последици, всички обстоятелства, при които деянието е намерило проявление в обективната действителност: време, място, обстановка на извършването му, начин и средства за осъществяването му, причините и условията, мотивирали извършителя да пристъпи към осъществяване на деянието, наличието или липсата на данни за други извършени нарушения.

Разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН предвижда, че за “маловажни случаи” на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Прилагайки тази разпоредба, наказващият орган всъщност освобождава от административнонаказателна отговорност, а това освобождаване не може да почива на преценка по целесъобразност. Изразът в закона “може” не обуславя действие при “оперативна самостоятелност”, а означава възлагане на компетентност. Отнася се за особена компетентност на наказващия орган за произнасяне по специален, предвиден в закона ред, а именно - при наличие на основанията по чл. 28 от ЗАНН, да не наложи наказание и да отправи предупреждение, от което произтичат определени законови последици.

Преценката за “маловажност на случая” подлежи на съдебен контрол. В неговия обхват се включва и проверката за законосъобразност на преценката по чл. 28 от ЗАНН. Както дейността на административно-наказващия орган, така и тази на съда, по своя характер е правораздавателна, но осъществявана в различни фази, поради което и двата органа разполагат с правомощия да преценяват наличието на маловажен случай и да приложат неговите последици.

Когато съдът констатира, че предпоставките на чл. 28 от ЗАНН са налице, но наказващият орган не го е приложил, това е основание за отмяна на наказателното постановление поради издаването му в противоречие със закона. Разбирането за обхвата на съдебния контрол е в съответствие и с практиката на Европейския съд по правата на човека по приложението на чл. 6, ал. 1 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, според която съдът не може да бъде ограничен в своята юрисдикция, когато решава правния спор.

В конкретния случай е установено, че нарушителката е продавала мартеници и терлици на приблизително 1 кв.м площ. В жалбата си пред СРС санкционираното лице сочи, че две седмици по-късно ѝ е издадено разрешително, за което е подала документи преди съставянето на АУАН. Тези факти не се оспорват от касатора. По делото няма данни нарушителката да е била предупреждавана или санкционирана в миналото за същото нарушение. Нарушението е формално по своя характер и за неговата съставомерност не е необходимо настъпване на вредни последици. Всички тези обстоятелства обосновават извод за маловажност на случая, поради което са налице предпоставки за приложението на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, но

административнонаказващият орган не е приложил последната и в този смисъл наказателното постановление е издадено в противоречие със закона.

Предвид изложеното, настоящият състав приема, че оспореното съдебно решение следва да бъде оставено в сила, а касационната жалба – отхвърлена като неоснователна.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град - XIV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 12.11.2012г. на СРС, НК, 114-ти състав по нахд 18279/2011г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.